

terne henholdsvis skal eller kan afslå at udlevere en person til en anden medlemsstat på grundlag af en europæisk arrestordre. Hertil kommer, at medlemsstaterne i henhold til artikel 5 kan stille en række vilkår som betingelse for udleveringen. Enkelte af disse afslagsgrunde går videre, end hvad der i dag følger af udleveringskonventionerne. Begrundelsen herfor er navnlig, at rammeafgørelsen i artikel 2 indeholder en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed. Dette medfører eksempelvis et behov for at kunne afslå en anmodning om udlevering med den begrundelse, at den pågældende er under den kriminelle lavalder i det anmodede land.

De i rammeafgørelsen nævnte afslagsgrunde er udtømmende. Der vil således ikke kunne ske afvisning af en europæisk arrestordre, hvis betingelserne for udlevering i rammeafgørelsen er opfyldt, og der ikke foreligger en af de i rammeafgørelsen særligt opregnede afslagsgrunde.

Det bemærkes i denne forbindelse, at rammeafgørelsen den 1. januar 2004 træder i stedet for de gældende konventioner om udlevering mellem medlemsstaterne (jf. artikel 31). Det betyder således bl.a., at 1957-konventionen og de tilhørende protokoller samt 1995-konventionen og 1996-konventionen ikke længere finder anvendelse mellem medlemsstaterne. Det vil således ikke længere være muligt at afslå udlevering i henhold til en europæisk arrestordre under henvisning til bestemmelser i eller forbehold over for disse konventionsbestemmelser.

4.1.1. Forholdet til Den europæiske Menneskerettighedskonvention

Det fremgår af rammeafgørelsens præambelbetragtning nr. 12 og artikel 1, stk. 3, at reglerne i rammeafgørelsen er fastsat under iagttagelse af de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, som fremgår af artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Efter artikel 6 i TEU bygger unionen på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles. Det følger endvidere af bestemmelsen, at unionen respekterer den grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten.

Lovforslag indebærer således ingen ændringer af Danmarks forpligtelse til at overholde de grundlæggende

rettigheder og principper, der bl.a. følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

I præambelbetragtning nr. 13 i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre mv. er anført, at personer ikke må udleveres til en stat, hvor der er alvorlig risiko for, at de vil blive udsat for dødsstraf, tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det fremgår allerede af den gældende § 10 (nr. 3) i udleveringsloven, hvortil den foreslåede § 10 j, stk. 1, henviser, at udlevering kun kan ske på vilkår af, at en eventuel idømt dødsstraf ikke fuldbyrdes.

I lyset af denne udtrykkelige bestemmelse i præambelen til rammeafgørelsen samt de indkomne høringsvar har Justitsministeriet fundet det naturligt at indsætte en bestemmelse, der præciserer, at udlevering ikke må finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Der henvises herved til de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 2 (om udlevering til stater uden for EU) og § 10 h, stk. 2 (om udlevering til EU-medlemsstater).

Justitsministeriet har overvejet, om der bør indsættes en generel bestemmelse i udleveringsloven, der udtrykkeligt fastsætter, at udlevering ikke må finde sted, hvis udlevering ville stride mod Danmarks internationale menneskeretlige forpligtelser.

Det er imidlertid almindeligt anerkendt i dansk ret, at Danmark er forpligtet til at overholde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som er gjort til en del af dansk ret ved lov nr. 285 af 29. april 1992. Der er endvidere – Justitsministeriet bekendt – ikke i anden national lovgivning er indsat en sådan særlig bestemmelse, der udtrykkeligt fastslår denne forpligtelse. På den baggrund har Justitsministeriet ikke fundet det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at foreslå indsat en sådan generel bestemmelse. Hertil kommer, at en sådan bestemmelse ikke ville give yderligere vejledning, men ville derimod kunne give anledning til urigtige modsætningsslutninger i forhold anden lovgivning.

Det bemærkes, at de foreslåede bestemmelser i § 6, stk. 2 og § 10 h, stk. 2, naturligvis ikke indebærer, at de bestemmelser i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – f.eks. artikel 6 om kravet om en retfærdig rettergang – der ikke udtrykkeligt nævnes i udleveringsloven, ikke finder anvendelse.

4.1.2. Lovovertrædelsens beskaffenhed

Efter rammeafgørelsens artikel 2, stk. 1, kan arrestorden udstedes med henblik på *straffuldbyrdelse*, hvis den, som arrestorden vedrører, er idømt fængsel